

Fățarnicia - păcat universal (6)

Rugăciuni fățarnice

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii...” (Matei 6.5)

Credincioșii pot fi fățarnici în ce privește:

- milostenia (fapte bune)
- postul
- rugăciunea

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată, de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata” (Matei 6.1-2).

Binefacerea întovărășită de orgoliu este jignitoare.

Adevărata **milostenie** se face în ascuns, în numele Domnului.

Se povestește despre un misionar din Africa, B. Frere, că avea un suflet foarte bun. La întoarcerea sa în Europa, soția lui, neputând să-l aștepte, a rugat pe cineva să meargă la gară și să

îl aducă acasă. Desigur că trebuia să-i dea semnalmintele: este un om înalt, cu păr cărunt... dar cum să-l recunoască din sutele de oameni din gară? Atunci îi veni soției în minte semnalmamentul principal: *...probabil îl vei găsi ajutând sau încurajând pe cineva.*

Într-adevăr, în gară au fost mulți bărbați înalți și cărunți, dar unul singur rămăsese în urmă, ajutând o femeie ologă să coboare. Acesta era B. Frere...

Ce semne de recunoaștere avem noi? Cu ce scop facem noi bine în jurul nostru, dacă și așa, măcar, îl facem?

Poetul Vlahuță scria într-o poezie:

*Urgisit de toți să fii
Tu de-a pururea iubește
Iar ca să rămâi în pace
Nimic lumii să nu-i ceri
Binele te-nvăț' a-l face
Ca albina mierea ei.*

Câte milostenii, câte fapte bune nu se fac numai de dragul laudelor?

„Ce om bun este cutare!”

CRISTIAN VASILE ROSKE

Pastor, Biserica VESTEĂ BUNĂ,
București

Alții fac faptele bune ca să vadă lumea că sunt bogăți.

În sfârșit, alții dau pentru că au prea mult sau nu mai au loc în șifonier sau în casă pentru a aduce alte lucruri sau haine noi.

Oricum, bine este să faceți milostenii, căci cei lipsiți au nevoie de darurile voastre. Dar dacă vreți să aveți și răsplată în ceruri, atunci faceți faptele bune în ascuns, fără trâmbiță și în numele Domnului!

Postul este un lucru de mare preț în viața celui sfânt. Prin post și rugăciune poți deschide pentru tine porțile cerului, coborând binecuvântări pentru suflet și trup.

Dar, în același timp, poți posti în așa fel, ca toți oamenii din jurul tău să te știe, eventual și biserica toată, dar Domnul să nu ia aminte la cererea ta: „Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata” (Matei 6.16).

Sunt unii care postesc pentru a face economii, pentru motive dietetice, sau pentru cine știe ce alte motive. Nu-i rău nici lucrul acesta, și de multe ori, chiar folositor. Dar cum veți caracteriza un asemenea suflet, dacă îl veți auzi că este – astăzi – în „jertfă”?!

Este o fățarnicie să spui că postești, când faci lucrul acesta nu pentru sfințirea ta, ci pentru alte motive. Și, de altfel, este bine să eviți de tot discuțiile pe marginea

Botez în apă la Biserica Penticostală BESTESDA din Bocșa-Română, județul Caraș-Severin, oficiat în 5 iunie a.c. de pastorul Mariș Ioan și de prezbiterul Sauciu Ioan. Cuvântul Domnului a fost predicat de pastorul Bârsan Ciprian din Reșița, invitat la eveniment (foto sus).

postului tău, despre care ar fi bine să știe numai Domnul.

Rugăciunea fățarnică este comună unora dintre credincioși. De vină este numai obișnuința. Da, obișnuința! Ca și fariseii, odinioară, avem și noi, fiecare în parte, anumite ore când ne rugăm, indiferent că suntem îndemnați sau nu de Duhul Sfânt.

De câte ori nu bolborosim și noi rugăciunile noastre, pentru ca la urmă să nu știm nici măcar *pentru ce* sau *pentru cine* ne-am rugat.

Unii nu se așază pe bancă în adunare până nu se roagă, chiar dacă vin în ultima clipă, la încheiere! Oare fac lucrul acesta din profunzimea inimii? (De ce nu vin la ora de rugăciune, sau chiar mai devreme?!)

Întrebați pe un asemenea om, imediat după ce s-a ridicat de la rugăciunea sa, ce a cerut Domnului, și veți vedea cum se fâstâcește și nu știe ce să răspundă.

Când ne rugăm în gând, la masă, sau mulțumim, apoi dimineața, la plecare, sau seara, la culcare, rugăciuni făcute în pripă, oboșiți sau înfometati, nu devin rugăciuni bolborosite, pur formale, de ochii celor din jur sau din simplu obicei?

Nu ar fi mai bine atunci, decât să spunem o sută de cuvinte, bolborosite, să ne mulțumim numai cu

zece, dar pline de conținut?

Și câte rugăciuni nu se fac de ochii lumii!

Cât de puțini sunt cei ce stau de vorbă cu Isus prin rugăciunea lor, care uită de ei, de cei din jur, de locul unde se află, atunci când I se adresează.

„*Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii!*” spune Domnul Isus.

Rugăciunile adevărate nu se pot face decât conștientizând momentul, locul și nevoia.

Cine a gustat durerea, a învățat să se roage cu înflăcărare și cu dorința de a fi ascultat de Dumnezeu și nu de oameni.

Desigur, sunt și unele cazuri când ne rugăm pentru oameni (Ioan 11.41), și situații, care vor fi tot mai dese, când se „predică” prin rugăciune.

Dumnezeu să ne ferească și să ne trezească, ori de câte ori vom fi tentați să facem o *milostenie* fățarnică, un *post* de ochii lumii, sau o *rugăciune* de formă. Nu de alta, dar vom pierde timpul sau banii degeaba, căci scopul suprem, cel veșnic, nu va fi atins.

În adunare, se mai întâmplă ca în relațiile noastre frățești să fim fățarnici. Dragostea prefăcută, ascultarea fățarnică, vorbirea măgulitoare și înșelătoare, în sfârșit, străngerile de mână, sărutările „frățești”, toate pot deveni la un moment dat fățarnice,

formale, dacă lipsește esențialul: DRAGOSTEA sinceră.

De câte ori nu spunem împreună cu cei din jurul nostru, în timpul predicilor: AMIN!, fără să fi fost atenți la predică, așa cum s-ar fi convenit.

Rostim din textele cântărilor creștine atâtea laude Domnului, promisiuni pline de devotament fățarnic, întrucât, în timpul întonării imnurilor, gândul nostru cine știe unde a zburat!

Nu ți s-a întâmplat niciodată să cânti mecanic? Oare, în unele biserici nu se cântă mai mult pentru melodii, decât pentru cuvinte?

Nu faceți nimic din duh de slavă deșartă!

Un predicator s-a rugat odată plângând o zi întregă pentru ca Dumnezeu să-i descopere un text și un subiect de predică și evanghelizare. Și Dumnezeu l-a ajutat nespus. Duminică, în timpul vorbirii de la amvon, toată adunarea a plâns. El însă, nu! S-au mirat toți frații și l-au întrebat după predică: „Cum se face că dumneata, care astăzi ai înduișat până la lacrimi întreaga adunare, totuși nu ai plâns deloc?”

- Eu, răspunse pastorul, am plâns ieri, când am făcut predica!

Rugați-vă Domnului să vă facă sinceri și să nu mai cunoașteți fățarnicia, în niciun gest sau faptă, nici în vorbire.

Nuiaua

(urmăre din pag. 8)

corporală să fie într-adevăr utilă și eficientă, e necesar ca părintele să acționeze rațional și cu competență (după ce numără încet, în gând, de la 1 până la 10), nu să reacționeze instinctual.

Înainte de a aplica o pedeapsă, părintele trebuie să discute cu voi, să vă explicați purtarea, respectiv consecințele faptelor voastre și folosul „nuielei”, după care poate aplica pedeapsa fără șovăire.

Bătaia e pentru copii, nu pentru tineri și adulți. Pentru aceștia e nevoie de un alt fel de „bătaie”, necorporală. O pedeapsă poate fi de multe feluri, pentru a corespunde nivelului de înțelegere și capacității fizice a copilului: critică verbală, nuiaua, privarea de unele drepturi etc. Pe unii îi „bate viața” și astfel se cumintesc, dar până atunci poate să dureze prea mult sau să-și piardă binecuvântarea, ca Esau.

Recomandăm nuiaua, în condițiile neascultării repetate, dar vrem să stimulăm și recompense pentru ascultare și efectuarea la timp a sarcinilor încredințate. Pentru succesul educației, laudele **în public** sunt tot atât de

valoroase ca și critica și bătaia **fără spectatori**. Edgar Howe spunea: „*Pentru (orice) om, o sperietură zdravănă valorează mai mult decât un sfat bun*”, iar un proverb japonez zice: „Dacă îți iubești copilul, bate-l; dacă-l urăști, dă-i să mănânce mult.” Aceste aprecieri au valoarea lor referitoare la fericirea unei vieți trecătoare, dar când ne gândim că Dumnezeu are ca scop mântuirea – viața eternă, valoarea muștrărilor și a pedepsei prin nuia este cu atât mai binevenită: „*Nu cruța copilul de muștrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiaua, nu va muri. Lovindu-l cu nuiaua, îi scoți sufletul din locuința morților*” (Proverbe 23:13-14).